

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 294/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej A., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 CoE 15/2011 z 31. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. augusta 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej A., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta Mgr. J. H., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1

Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 CoE 15/2011 z 31. januára 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere uzavretej 26. februára 2008 (ďalej len „zmluva“) s P. Š., L. (ďalej len „dlžník“), mu sťažovateľka poskytla úver v sume 531,10 €, ktorý jej bol povinný vrátiť v dvanástich mesačných splátkach. Zmluva okrem iného obsahovala povinnosť dlžníka vrátiť sťažovateľke sumu poskytnutého úveru spolu s ďalšími poplatkami. Keďže dlžník neuhradil niekoľko po sebe idúcich splátok, úver poskytnutý sťažovateľkou sa stal okamžite splatným a v nadväznosti na dohodu uzatvorenú medzi sťažovateľkou a dlžníkom sťažovateľka začala konanie pred rozhodcovským súdom. Nález rozhodcovského súdu sa stal vykonateľným 16. októbra 2008. Návrh na výkon exekúcie bol sťažovateľkou podaný 10. decembra 2008 a následne na základe poverenia udeleného Okresným súdom Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) súdny exekútor začal 22. januára 2009 nútený výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu. Okresný súd uznesením č. k. 8 Er 8/2009-15 z 15. marca 2010 exekúciu vedenú proti dlžníkovi zastavil. Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil okresným súdom vydané prvostupňové uznesenie ako vecne správne.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu a postupom okresného súdu a krajského súdu, ktorý mu predchádzal, boli porušené jej *„základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody... vyplývajúce z 1 Dodatkového protokolu Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd...“*.

Sťažovateľka poukázala na judikatúru ústavného súdu a okresnému súdu a krajskému súdu, ktorý napadnutým rozhodnutím odobril postup a rozhodnutie okresného súdu, vytkla porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu porušenia princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keď uviedla: *„okresný súd vydal poverenie, tj. riadne*

preskúmal exekučný titul pred vydaním poverenia na zahájenie exekúcie. Týmto svojím postupom okresný súd vytvoril sťažovateľovi i povinnému právnu istotu a súčasne legitímne očakávanie sťažovateľa užívať svoj majetok – pohľadávku posilnenú ochranou súdom v rámci dozoru nad núteným výkonom práva, tzv. exekúciou voči majetku povinného.

Následne okresný súd z vlastného podnetu, tj. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného, zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie.

Týmto postupom okresný súd porušil zákonom a ústavou garantovanú rovnosť strán, keďže zahájením konania z vlastného podnetu jednoznačne nahradil vôľu jedného z účastníkov exekúcie na úkor sťažovateľa, ktorá zahájením konania stratil právnu istotu a legitímne očakávanie užívať si svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou.“

Sťažovateľka ďalej argumentovala, že ďalším porušením jej práva je „vykonanie dokazovania z vlastného podnetu a bez znalosti vôle účastníkov konania, a to opätovným preskúmaním exekučného titulu a súvisiacich dokladov najmä predmetnej zmluvy o úvere. V priebehu tohto konania súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v tomto konaní, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie zastaviť exekúciu. Táto skutočnosť je významným porušením povinnosti súdu oboznámiť účastníkov konania o vykonaných dôkazoch a možnosti účastníkov sa k týmto vyjadriť alebo navrhnúť nové dôkazy.

Dokonca samotné vykonanie dokazovania bez vyjadrenia účastníkov môže byť kontradiktórne k vôli týchto účastníkov, kedy napr. povinný si je vedomý a má záujem plniť si svoje povinnosti voči sťažovateľovi formou núteného výkonu práva, tj. exekúcie, ale súd týmto konaním na zastavenie exekúcie a dokazovania toto právo bez znalosti vôle povinnému odoberie a exekúciu zastaví ako v tomto prípade pričom, ale povinnosť dlžníka plniť zostáva zachovaná spolu s povinnosťou hradiť príslušenstvo a istinu tejto pohľadávky, čím sa zvyšuje celkový záväzok povinného.

Na záver okresný súd a krajský súd svojím rozhodnutím zlomil právnu istotu účastníkov exekúcie, teda povinného a aj sťažovateľa a aj ich oprávnené očakávanie užívať

svoj majetok nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie bez splnenia zákonných povinností a porušením základných práv a slobôd...

V nadväznosti na porušenie práva na spravodlivý proces krajský súd porušil svojím rozhodnutím právoplatne zastaviť exekučné konania voči povinnému aj práva sťažovateľa pokojne užívať svoj majetok...“.

V ďalšom sťažovateľka poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a argumentovala tým, že „... došlo k zásahu do... práva pokojne užívať majetok zo strany štátneho orgánu tým, že súd exekúciu zastavil, čím znemožnil nútený výkon práva, na ktorý sťažovateľovi vznikol, na základe zmluvy o úvere nárok a ktorý bol zabezpečený zákonom predvídaným exekučným titulom pod dohľadom súdu. Uvedený zásah do vlastníckych práv sťažovateľa nie je v súlade s požiadavkami Protokolu 1 Dohovoru druhej vety a predstavuje zásah do pokojného užívania majetku sťažovateľa resp. predstavuje de facto zbavenie vlastníctva.“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti P., s. r. o. na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 6CoE 15/2011 zo dňa 31. 01. 2011.

2. Uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 6CoE 15/2011 zo dňa 31. 01. 2011 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva spoločnosti P., s. r. o. primerané finančné zadosťučinenie v peniazoch v sume 1 355,99 Eur..., ktoré mu zaplatí krajský súd do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet...

4. Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť spoločnosti P., s. r. o. trovy právneho zastúpenia v sume 148,16 EUR s DPH... na účet právneho zástupcu J. H., advokáta... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo namietaným rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného

základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

II.A K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Ústavný súd v danom prípade považoval za významné vyriešiť zásadný problém sťažovateľky, a teda, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia zastavená, mal právomoc skúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku).

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže učiniť, nie je explicitne daný. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Krajský súd ako súd odvolací sa v napadnutom uznesení stotožnil so skutkovými aj právnymi závermi okresného súdu, najmä pokiaľ tento dospel k názoru, že predmetná exekúcia sa vykonáva na základe rozhodnutia, ktoré priznáva zákonom nedovolené plnenie.

Okresný súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 8 Er 8/2009 z 15. marca 2010 poukázal predovšetkým na to, že rozhodcovský súd vôbec neskúmal, či medzi účastníkmi nejde o spotrebiteľský vzťah, a opomenutím tejto skutočnosti vydal rozhodnutie, ktoré je v rozpore s normami spotrebiteľského práva. Pritom z exekučného titulu nebolo v danom prípade možné zistiť, aká časť priznanej istiny pripadá na nesplatený úver a aká časť za poplatok za jeho poskytnutie. Pri absencii dojednania o ročnej percentuálnej miere nákladov je predmetný úver bez poplatkov. V takom prípade je časť priznaného plnenia obsiahnutá v náleze rozhodcovského súdu plnením právom nedovoleným. Rozhodcovský súd priznal úrok z omeškania vo výške odporujúcej § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Keďže z formulácie výroku, ako aj z odôvodnenia exekučného titulu nemožno oddeliť vymáhané plnenie od ostatného vymáhaného plnenia, čo spôsobuje materiálnu nevykonateľnosť exekučného titulu brániacu ďalšiemu vykonávaniu predmetnej exekúcie, okresný súd exekúcie zastavil.

Krajský súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol: «Okresný súd správne konštatoval, že v štádiu vydania poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku skúma iba to, či má návrh všetky náležitosti a či tento exekučný titul spĺňa požiadavky formálnej a materiálnej vykonateľnosti. V danom štádiu exekučného konania v zásade neskúma súlad plnenia uloženého povinnému exekučným titulom s dobrými mravmi. Nadväzne nie je dôvodná námietka oprávneného o tom, že exekučný titul – rozhodcovský rozsudok už bol podrobený prieskumu (aj) z hľadiska súladu s dobrými mravmi, a teda že by mala byť daná prekážka veci rozhodnutej.

Z ustanovení § 57 ods. 2, § 58 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní je zrejmé, že exekučný súd posúdenie súladu plnení vymáhaných súdnym exekútorom na základe vydaného poverenia s dobrými mravmi má (v zmysle musí) vykonať z úradnej povinnosti.

Samotný oprávnený nespochybňoval spotrebiteľský charakter základného vzťahu medzi ním a povinným. Spotrebiteľským právnym vzťahom je však vlastná podporná aplikácia ustanovení občianskeho práva a nie práva obchodného, z čoho vyplýva nutnosť posúdenia maximálne možnej výšky úrokov z omeškania tak, ako ho vykonal súd I. stupňa. Napokon z obsahu zmluvy o úvere medzi oprávneným a povinným je nesporné, že sa jednalo vo svojej podstate o spotrebiteľský úver. Nadväzne pri posúdení súvisiacich práv a povinností je nutné vychádzať z ustanovení zákona č. 258/2001 Z. z. V súvislosti s označeným právnym predpisom krajský súd dopĺňa, že sa nejedná „iba“ o právnu úpravu osobitného typu úverovej zmluvy ako tvrdí oprávnený, ale ide o právny predpis upravujúci osobitný typ zmluvy vo všeobecnosti. Inými slovami, zmluvy o spotrebiteľských úveroch predstavujú samostatný druh súkromnoprávných zmlúv, a nie iba jeden špecifický druh zmlúv o úvere. Keďže išlo o spotrebiteľský úver, bolo nutné v dotknutej zmluve uviesť (dohodnúť) aj údaj o RPMN. Ak tento údaj v zmluve absentuje, považuje sa úver za bezúročný a bez poplatkov a nútený výkon týchto nárokov neprichádza do úvahy.

Krajský súd zhodne s okresným súdom konštatuje, že výška ročného úroku z omeškania 91,25 % je vo všeobecnosti neprimerane vysoká. Posudzované úroky z omeškania následne predstavujú takmer výlučne sankčný charakter tohto inštitútu, navyše v značne neprimeranom rozsahu, pre ktoré dôvody nemôžu požívať „absolútnu“ právnu

ochranu. Následne pri zákonom požadovanom (§ 45 zákona č. 244/2002 Z. z.) prieskume rozhodcovského rozsudku exekučným súdom je nutné konštatovať ich rozpor s dobrými mravmi a aj v dotknutej časti je teda daný titul na zastavenie exekúcie.

Oprávnený konkrétne nenamietol záver okresného súdu o následnej nemožnosti oddelenia zákonom povoleného plnenia od plnenia zákonom nedovoleného. Nakoľko odvolací súd je v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p viazaný nielen rozsahom odvolania, ale aj konkrétnymi dôvodmi odvolania, ktoré vymedzí odvolateľ v zákonom stanovenej lehote na podanie tohto opravného prostriedku, nebol krajský súd, ako súd odvolací, oprávnený vykonať prieskum napadnutého uznesenia v dotknutej (odvolaním nenapadnutej) otázke.

Vo vzťahu ku komunitárnemu právu krajský súd poukazuje tiež na aktuálnu judikatúru, týkajúcu sa priamo právnej úpravy v SR – prípad C-76/10, rozhodnutie zo dňa 16. 11. 2010. V zmysle bodu 2 výroku dotknutého uznesenia exekučný súd je oprávnený určiť, či podmienka spotrebiteľskej zmluvy neupravuje sankciu v neprimerane vysokej výške. V prípade kladnej odpovede je povinný vnútroštátny súd zabezpečiť, že spotrebiteľ nebude takouto podmienkou viazaný. Z predmetného záveru Súdneho dvora EÚ je nepochybné, že v zmysle komunitárneho práva exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný vykonať tiež vecný prieskum rozhodcovského rozsudku práve tým, že posúdi charakter jednotlivých podmienok spotrebiteľskej zmluvy.

Súčasne krajský súd dáva do pozornosti aj D 34 odôvodnenia rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-40/08, ktoré „stanovuje súdu poverenému vykonaním právoplatného rozhodnutia povinnosť zabezpečiť absolútnu ochranu spotrebiteľa, a to aj v prípade, že uvedený spotrebiteľ nepodal nijaký opravný prostriedok na účely uplatnenia svojich práv a bez ohľadu na vnútroštátne procesné predpisy, v ktorých sa upravuje právna sila rozhodnutej veci“.

Krajský súd, ako vyplýva z napadnutého uznesenia, posúdil právny vzťah medzi sťažovateľkou a dlžníkom ako spotrebiteľský právny vzťah a následne aplikoval na jeho posúdenie ustanovenia spotrebiteľského práva. Ako rozporné s týmito právami, ako aj s dobrými mravmi poukazujúc najmä na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie vyhodnotil najmä zmluvnými stranami dojednané úroky z omeškania vo výške 91,25 % ročne, ktoré vyhodnotil ako podmienku spotrebiteľskej zmluvy upravujúcu sankciu

v neprimerane vysokej výške. Na základe uvedeného dospel krajský súd k záveru, že rozhodcovský rozsudok, ktorý zaväzuje dlžníka na nedovolené plnenie, nemôže byť spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinnému vznikol nárok, ktorý by bol vynutiteľný v exekučnom konaní.

Krajský súd v rozsahu svojej prieskumnej právomoci odvolacieho súdu teda preskúmal v rozsahu sťažovateľkou uplatnených odvolacích dôvodov rozhodnutie okresného súdu, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil, a tiež konštatoval, že exekučný súd má právo preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom nielen v štádiu konania pred udelením poverenia exekútorovi na vykonanie exekúcie, ale kedykoľvek v priebehu exekučného konania.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo 164/1996 z 27. januára 1997 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu (aj v spojení s odôvodnením uznesenia okresného súdu) a tiež s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.B K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosedné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia tohto uznesenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že ním došlo k zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Všeobecné súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci svojim postupom aplikovali zákony podľa ich obsahu (v danom prípade predovšetkým ustanovenia Exekučného poriadku) a rozhodovali v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto je sťažnosť v tomto rozsahu aj v tejto časti zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ju z toho dôvodu pri jej predbežnom prerokovaní odmietol.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2011